

Ключові слова: право на захист, міжнародна практика, національний суд, міжнародні судові установи, правосуддя, юрисдикція, порушення права на захист.

Summary

Anton Sobchuk. Implementation of decisions and application of practice of the European court of human rights in the context of ensuring the right to protection.

It is noted that in order to establish the content of the right to defense, it is necessary to study the interpretation of the right to defense in the practice of national courts and international judicial institutions, the jurisdiction of which is recognized by Ukraine. The list of the main circumstances that were considered by the ECtHR in the decisions against Ukraine in the context of the violation of the right to defense was determined. The inexhaustibility of the circumstances that may constitute a violation of the right to defense, which are the result of judicial discretion, is emphasized. It was determined that the consequences of judicial discretion are determined by its compliance with the requirements of the law, motivation, justice and objectivity. It was determined that human rights and freedoms and their guarantees determine the content and direction of the state's activities, the establishment and provision of human rights and freedoms is the main duty of the state. In this context, human rights gain weight, which are directly implemented in the process of carrying out criminal proceedings against a person, that is, in those circumstances when a person becomes particularly vulnerable. These rights, defined by the criminal procedural law, primarily include the right to defense. One of the constituent parts of the mechanism of ensuring the right to protection is the establishment of criminal liability for its violation.

It is noted that unlike the assessment of the violation of the right to defense under national criminal law, according to which the violation of the right to defense is the basis for declaring evidence inadmissible, which in turn may result in the acquittal of the defendant, in the practice of the ECtHR, the violation of the right to defense is considered exclusively through the prism of its influence on the general justice of the proceedings, that is, it does not have an absolute character. However, the practice of the ECtHR, being a source of law, constitutes for national courts a means of interpreting the violation of the right to protection under national law in accordance with the provisions of the Convention on the Protection of Rights.

Among the decisions against Ukraine, in which the ECtHR expressed considerations regarding the right to protection, a significant share is occupied by those in which the question is raised regarding the moment when a person acquires the status of a suspect, from which the person actually acquires the right to protection and which conditions the application of the guarantees of Art. 6 Convention on human rights. In particular, in the practice of the ECtHR, this moment is interpreted as a period of time from which pre-trial investigation bodies have sufficient grounds to suspect this person of involvement in a crime, and not from the moment of official granting/recognition of such status. The issue of criminal liability for violation of the right to defense is characterized by a significant degree of scientific development. However, this does not exclude the expediency of further scientific research in this area, given the debatability of certain provisions, as well as the limited attention of scientists to some issues, in particular, foreign experience of the legal consequences of violating the right to defense; peculiarities of subjective signs of a criminal offense, violation of the right to defense.

Key words: right to defense, international practice, national court, international judicial institutions, justice, jurisdiction, violation of the right to defense.

DOI: 10.36695/2219-5521.1.2024.29

УДК 327.3:327.82

Д. І. ТКАЧ

*Дмитро Іванович Ткач, доктор політичних наук, професор кафедри міжнародних відносин та журналістики ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК»**

ORCID: 0000-0002-6947-2036

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ЮНЕСКО У ГАЛУЗІ КОМУНІКАЦІЇ

Постановка проблеми. У контексті сучасного світу, де значення інформаційних технологій для міжнародного спілкування та впливу на глобальні відносини зростає, Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки та культури (ЮНЕСКО) у контексті сучасного світу, де значення інформаційних технологій для міжнародного спілкування та впливу на глобальні відносини зростає, Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки та культури (ЮНЕСКО) відіграє вирішальну роль у підтримці миру та сталого розвитку через сприяння міжкультурному діалогу та розумінню. ЮНЕСКО здійснює це завдання, використовуючи освіту як засіб боротьби з нерівністю та забезпечення доступу до якісної освіти для всіх. Водночас організація зосереджується на збереженні культурної та природної спадщини як засобу зміцнення ідентичності та співпраці між народами.

Наукова діяльність ЮНЕСКО спрямована на вирішення глобальних викликів, таких як зміна клімату, водні ресурси та енергетична безпека, підкреслюючи важливість міжнародної співпраці у цих сферах. Крім

© Д. І. Ткач, 2024

* *Dmytro Tkach, Doctor of sciences (Political), Professor of the Department of International Relations and Journalism, "KROK" University*

того, зусилля ЮНЕСКО у галузі комунікації та інформації спрямовані на підтримку вільного обігу ідей через слово та малюнок, вважаючи це основою для демократії та глобального розуміння.

Таким чином, ЮНЕСКО відіграє ключову роль у формуванні глобальної повістки у сфері освіти, науки, культури та інформації, прагнучи створити стійке та мирне майбутнє для всіх на основі взаємної поваги та розуміння між культурами.

Акселерація розвитку Інтернету та підвищена небезпека кібернетичних атак вимагають від ЮНЕСКО розробки ефективних правових механізмів для регулювання циркуляції інформації та захисту даних у рамках своєї діяльності.

Проблематика полягає у необхідності адаптувати існуюче міжнародне право та двосторонні угоди до сучасних викликів кіберпростору та кібербезпеки. ЮНЕСКО потребує розробки стратегій, які б забезпечили ефективний захист від кібератак і гарантували конфіденційність, цілісність, та доступність обмінюваної інформації під час кіберзагроз та інформаційних воєн.

Отже, основною проблемою є виклик створення та реалізації ефективних міжнародних юридичних рамок та стандартів, які б забезпечували захист і безпеку інформації, що є предметом діяльності ЮНЕСКО.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання проблеми. Питання міжнародно – юридичного забезпечення функціонування ЮНЕСКО в області комунікації досліджували провідні вітчизняні учені Бондар І., Дем'янюк О., Гриценко В., Єлфімов В., Костенко О., Кравцова О., Чарчян С., Юрченко О. та інші. У той же час у роботах цих авторів недостатньо приділено уваги дослідженню саме міжнародно – правовому аспекту цієї проблематики.

Формулювання мети статті. Мета полягає в аналізі та оцінці міжнародно-правових механізмів, які лежать в основі регулювання діяльності ЮНЕСКО в сфері комунікації, а також дослідити, як міжнародне право сприяє реалізації цілей і завдань Організації щодо сприяння свободі вираження думок, доступу до інформації, медіаграмотності та захисту прав журналістів. Основна увага приділяється вивченню різноманітних правових інструментів, прийнятих під егідою ЮНЕСКО, які мають на меті формування відкритого, інклюзивного та стійкого інформаційного суспільства.

Викладення основного матеріалу дослідження. В рамках своєї діяльності у сфері глобального інформаційного простору, ЮНЕСКО виконує широкий спектр критично важливих задач, направлених на заохочення та підтримку міжнародного обміну даними та поширення знань. Як провідний учасник у розробці міжнародної інформаційної політики, ЮНЕСКО сприяє міжкультурному діалогу та забезпечує безперешкодний доступ до інформації для всіх. Ось декілька ключових напрямків її роботи:

Легіслативні документи та рамки: ЮНЕСКО бере на себе ініціативу у створенні та впровадженні міжнародних нормативних документів, включно з конвенціями, деклараціями та рекомендаціями, що лягають в основу світової політики в областях доступу до інформації, комунікації та підтримки культурного різноманіття;

Захист свободи слова: ЮНЕСКО стоїть на варті свободи слова та вираження думок, вважаючи ці права фундаментом для будь-якої демократичної системи та прав людини. Організація працює над підтримкою незалежності медіа, захистом журналістів та протидією цензури.

Підтримка інновацій у сфері комунікацій: ЮНЕСКО сприяє поширенню та вдосконаленню комунікаційних технологій, зокрема в країнах, що розвиваються. Організація підтримує проекти, спрямовані на розвиток інформаційної грамотності, доступу до інтернету та зміцнення місцевих медіа.

Сприяння культурному розмаїттю та діалогу: ЮНЕСКО виступає за збереження культурної спадщини та розвиток міжкультурного діалогу. Організація підтримує ініціативи, які дозволяють культурам висловлювати себе та зустрічатися у глобальному медійному просторі.

Вдосконалення освітніх та наукових зв'язків: ЮНЕСКО сприяє обміну знаннями та інформацією між науковими та освітніми спільнотами по всьому світу, підтримуючи тим самим глобальну співпрацю та розвиток.

Міжнародне партнерство: ЮНЕСКО активно працює з різними сторонами, включаючи уряди, неприбуткові організації, бізнес та міжнародні установи, для досягнення загальних цілей у сфері комунікації та інформації [1. С. 122].

ЮНЕСКО активно займається розробкою етичних стандартів та юридичних рамок для регулювання використання комунікаційних технологій, особливо у сферах, що стосуються поваги до прав людини та свободи слова. Діяльність організації у сфері міжнародної комунікації вирізняється своєю комплексністю та включає різноманітні ініціативи, спрямовані на формування відкритого, доступного та різноманітного інформаційного простору.

У контексті зростаючої глобалізації, ЮНЕСКО та інші міждержавні установи відіграють вирішальну роль, об'єднуючи зусилля країн для швидкого та ефективного відповіді на виклики сучасного світового устрою. Ця роль стає ще важливішою у світлі невизначеності, що характеризує динаміку глобальних процесів.

З 1990-х років та на початку 2000-х, розвиток інформаційного суспільства став предметом широкого обговорення на заходах, організованих Радою Європи, Європейською Комісією, ЮНЕСКО та іншими міжнародними структурами. Прийняття рішення ООН про проведення Всесвітнього Саміту з інформаційного суспільства підкреслило значення масштабного міжнародного діалогу та співпраці в цій сфері [2. С. 109].

Саміт був проведений у двох фазах – у Женеві (2003) та в Тунісі (2005), зібравши лідерів країн, представників громадського сектору, бізнес-спільноти та інших заінтересованих сторін для визначення ключових

напрянків у розвитку інформаційного суспільства. Ця подія залучила широке коло учасників з різних секторів, що підкреслило її значення та комплексність порушених питань.

У контексті глобалізації, зростання інформаційної економіки та електронної комерції, а також перед обличчям викликів, пов'язаних з інформаційною нерівністю, з'являються нові завдання для міжнародної спільноти. Їх вирішення потребує спільних зусиль та розробки дієвих міжнародних стратегій. ЮНЕСКО продовжує свою активну роботу у цьому напрямку, сприяючи створенню умов для вільного розповсюдження інформації та знань, охороні культурної різноманітності, а також розвитку освіти та наукових досліджень на глобальному рівні.

Водночас Група восьми (G8) проводила власні обговорення, які завершилися ухваленням «Окінавської хартії глобального інформаційного суспільства» у 2000 році. Цей документ відображає готовність керівників провідних світових економік до сприяння розвитку інформаційного суспільства і зменшення цифрового розриву [3].

У той час стало ясно, що глобалізація та стрімкий прогрес технологій ведуть до створення «нової економіки». Цей термін охоплює електронну комерцію, розвиток цифрової інфраструктури та використання інформаційних технологій як ключових факторів економічного зростання. Проте, фінансові кризи та збої на ринку інформаційних технологій підкреслили, що успіх у цій сфері залежить не лише від технологій, але й від економічної та стратегічної складових.

Так, Всесвітній Саміт з інформаційного суспільства та інші міжнародні ініціативи мали важливе значення для визначення міжнародних домовленостей та стратегій розвитку інформаційного суспільства, наголосивши на важливості участі та взаємодії різних галузей суспільства в цьому процесі.

У 2002 році розпочалася інтенсивна підготовка до розгляду двох ключових текстів Всесвітнього Саміту: «Декларації принципів» і «Плану дій», які було ухвалено в 2003 році під час Саміту у Женеві. «Декларація принципів» представляє собою зведений і об'єднаний документ, що окреслює основні напрямки ряду концептуальних ідей та політичних прагнень учасників з різних країн. Цей документ став фундаментальним, оскільки відображає комплексні погляди на філософію, соціально-політичні, соціологічні, культурологічні та технологічні аспекти майбутнього суспільства. З іншого боку, «План дій» виявився більш специфічним документом, що містить практичні рекомендації щодо використання ІКТ в державах-учасниках Саміту до 2015 року з можливістю корекції відповідно до національних особливостей. Оцінки «Плану дій» варіювалися від сумнівів у досягненні поставлених цілей до пропозицій про скорочення термінів до п'яти років. Таке розходження думок чітко вказує на одну з ключових проблем, порушених на Саміті – проблему забезпечення рівних можливостей для розвитку та використання інформаційних технологій у світі або необхідність подолання зростаючої інформаційної нерівності [4].

У 2000 році ЮНЕСКО розробило ініціативу «Інформація для всіх», яка покликана мінімізувати інформаційну прірву між країнами з різним рівнем розвитку, сприяючи створенню умов для доступного кожному інформаційного суспільства. Цей проєкт слугує основою для глобального обміну думками та визначення дій, направлених на:

- поглиблене осмислення етичних, правових та соціальних вимірів, пов'язаних з ІКТ;
- вдосконалення доступу до важливої інформації та її архівування;
- піднесення рівня освітленості щодо значення збереження інформації.

«Інформація для всіх» служить платформою для міжнародних дебатів щодо політичних, юридичних та етичних викликів, пов'язаних зі створенням загальнодоступного інформаційного простору, та стимулює реалізацію ініціатив, що забезпечують кожній людині доступ до інформації. Програма окреслює стратегічні напрямки та підходи для формування правового та інклюзивного інформаційного суспільства, з акцентом на розвиток людських ресурсів, знань та компетенцій.

Ключові завдання програми «Інформація для всіх» охоплюють:

- форум для міжнародних дискусій з метою глибшого розуміння етичних, юридичних та соціальних аспектів інформаційного суспільства;
- розширення доступу до інформації як до суспільного блага, зокрема через організацію, цифровізацію та зберігання;
- зосередження інформаційної політики на розвитку людського потенціалу, навичок і знань, враховуючи внесок кожної людини в цей процес [5. С. 54.].

ЮНЕСКО активно працює в області інформаційно-комунікаційних технологій, реалізуючи низку проєктів та розробляючи стратегії, спрямовані на забезпечення універсального доступу до інформації та знань, а також на розширення комунікаційних можливостей у всьому світі. В рамках цих зусиль, організація зосереджується на:

- формуванні освітньої, інформаційної грамотності та підтримці неперервного навчання у сфері комунікації, інформатики та ІКТ;
- захисті та розширенні доступу до локального контенту, а також на зміцненні місцевих знань через освоєння ІКТ;
- промоції застосування міжнародних стандартів та передових методик у галузях комунікації, інформатики та інформаційного забезпечення;
- стимулюванні мережевої взаємодії на всіх рівнях – від локального до міжнародного – для ефективного обміну інформацією та знаннями.

Основні напрямки роботи ЮНЕСКО включають:

- створення і реалізація інформаційної політики та стратегій на глобальному, регіональному та національному рівнях;
- розвиток людського потенціалу та розширення його можливостей з огляду на вимоги сучасності;
- підвищення ролі організацій у забезпеченні доступу до інформації;
- вдосконалення механізмів обробки та управління інформацією;
- інтеграція ІКТ у сфери освіти, науки, культури та комунікації для підтримки їх розвитку [6].

ЮНЕСКО активно працює над розвитком медіа та комунікації, спонукаючи до використання мас-медіа для зміцнення розуміння між різними народами та сприяння культурному прогресу. Організація приймає заходи для удосконалення національних медіа-інфраструктур, підвищення кваліфікації журналістів та розроблення міжнародних стандартів для медійної галузі.

Одним із ключових документів, що керують цією діяльністю, є програмний документ Комісії Мак-Брайда, який акцентує на важливості:

Ліквідації негативних наслідків монополізації ЗМІ та концентрації медіа-власності.

Подоланні внутрішніх та міжнародних перепон для вільного обміну інформацією.

Заохоченні розвитку медіа та преси.

Підтримці розвиткових країн у створенні відповідних медіа-інфраструктур.

Вшануванні прав етнічних та культурних спільнот.

Таким чином, програма «Інформація для всіх» від ЮНЕСКО служить стратегічною основою для міжнародних обговорень та розробки політик, що ведуть до створення інформаційного суспільства, відкритого для кожної особи [7].

ЮНЕСКО внесла вагомий внесок у реалізацію Всесвітнього саміту, енергійно підтримуючи ідею розвитку суспільств, які покладаються на основу знань. Цей підхід знайшов широке визнання під час міністерського круглого столу на тему «Курс на суспільства, що ґрунтуються на знаннях», проведеного в рамках Генеральної конференції ЮНЕСКО у жовтні 2003 року, та на симпозіумі «Здійснення суспільств, що ґрунтуються на знаннях: від ідеї до втілення», який відбувся під егідою ЮНЕСКО під час саміту у Женеві в грудні 2003 року [8].

Лідери та учасники цих заходів підкреслювали надзвичайну важливість створення суспільств на засадах знань для поліпшення якості життя, зміцнення соціальної згуртованості на основі культурної різноманітності та стимулювання економічного зростання. В документах ЮНЕСКО особлива увага приділяється тому, що розбудова суспільств, заснованих на знаннях, виступає як стратегія гуманізації процесів глобалізації.

У рамках своєї участі на обох етапах Всесвітнього саміту, ЮНЕСКО активно акцентувала на значущості чотирьох ключових стовпів для суспільств, що базуються на знаннях:

- забезпечення свободи слова та можливості висловлювати власні думки;
- загальний доступ до якісної освіти для всіх;
- всеосяжний доступ до знань та інформації;
- увага до збереження культурної та лінгвістичної різноманітності.

Ці принципи були виокремлені як ключові для роботи ЮНЕСКО та були внесені до «Декларації принципів» та «Плану дій», схвалених на женецькому етапі Всесвітнього саміту. На численних заходах під патронатом ЮНЕСКО регулярно наголошувалося, що підхід до формування єдиного глобального інформаційного суспільства повинен відходити від ідеї чисто технологічного прогресу на користь соціального та гуманного розвитку, що забезпечується через ІКТ. Відповідно до цього, концепція «Суспільств, що ґрунтуються на знаннях», пропонує більш гармонійну та різноманітну модель розвитку, орієнтовану на взаємоповагу та різноманіття.

Однією з визначних подій стала міжнародна конференція під назвою «Багатомовність для культурної різноманітності та включення всіх у кіберпростір», що проходила у травні 2005 року у Бамако, столиці Малі. Захід, організований за сприяння ЮНЕСКО та Африканської академії мов (ACALAN) із підтримкою Агентства франкофонії (AIF), акцентував на важливості збереження мовної різноманітності в мережі та ролі мов у підтримці культурного різноманіття. Конференція також виокремила значущість мови в освіті, зокрема у контексті навчання на рідній мові [9, С. 144].

Ще одна помітна подія, «ІКТ для розвитку людського потенціалу: ключові фактори успіху», відбулась у травні 2005 року в штаб-квартирі ЮНЕСКО. Захід, організований у співпраці з Римським клубом, зосередився на визначенні критеріїв ефективного застосування ІКТ в освіті та розвитку навичок, з акцентом на потреби маргіналізованих спільнот.

Концепція «суспільства знань» від ЮНЕСКО, яка була детально проаналізована у спеціальній доповіді під керівництвом Франсуази Рів'єра та опублікована у 2005 році, пропонує ширше розуміння порівняно з традиційним «інформаційним суспільством». Ця концепція охоплює соціальні, етичні та політичні аспекти, наголошуючи на необхідності розвитку суспільств, які відзначаються різноманітністю та спрямовані на розширення фундаментальних прав та свобод особистості в інформаційному просторі. ЮНЕСКО виділяє чотири основні стовпи для побудови таких суспільств: свободу вираження думок; доступ до високоякісної освіти; загальний доступ до інформації та знань; та повагу до культурної та лінгвістичної різноманітності.

Ключовою характеристикою концепції суспільств, орієнтованих на знання, є зусилля до об'єктивної оцінки знань, враховуючи цілі та пріоритети цих суспільств. Особлива увага приділяється принципу універсального доступу до знань, виступаючи проти ідеї розгляду знань як обмеженого ресурсу, що належить до

сфери інтелектуальної власності. Підкреслюється важливість знаходження рівноваги між охороною інтелектуальної власності та забезпеченням вільного доступу до знань як до спільного блага суспільства. Це вимагає врахування компромісу між економічними інтересами авторів та потребами академічної спільноти, що знаходить вираз в таких підходах, як політика відкритого доступу (Open Access).

Інформаційна структура ЮНЕСКО, що включає бібліотеки, архіви, документаційні центри, бази даних та мультимедійні ресурси, створює потужну основу для розповсюдження та зберігання знань на міжнародному рівні.

Висновок. Стаття, присвячена міжнародно-правовому забезпеченню діяльності ЮНЕСКО у галузі комунікації, висвітлює важливу роль організації у формуванні глобального інформаційного простору, який сприяє взаєморозумінню, культурному розмаїттю та вільному обміну інформацією. ЮНЕСКО докладає значних зусиль для розробки нормативних рамок, що сприяють розвитку медіаграмотності, захисту інтелектуальної власності, підтримці мовного та культурного різноманіття в кіберпросторі. Організація активно співпрацює з державами-членами, науковою спільнотою та громадськістю для реалізації принципів відкритого доступу до знань та інформації, розглядаючи їх як основу сталого розвитку та добробуту людства.

В статті підкреслюється, що в руслі міжнародного співробітництва ЮНЕСКО відіграє ключову роль у вирішенні викликів, пов'язаних з глобалізацією інформаційного суспільства. Через свою діяльність у сфері комунікації та інформації, ЮНЕСКО сприяє створенню справедливої та інклюзивної глобальної системи, де кожна людина має можливість отримати доступ до знань та висловити свої думки. Робота організації у цій галузі є важливим кроком до реалізації ідеї суспільства знань, де свобода інформації, освіта та культурне розмаїття вважаються фундаментальними цінностями.

¹ Європейські комунікації. Підручник /Макаренко Є.А., Ожеван М.А., Тихомирова Є.Б., Рижков М.М. та ін. – К., 2010. 321 с.

² Електронне урядування: теорія і практика. Андреева О.М. – К: Авега. 2015. 228 с.

³ Інформаційна безпека України в умовах євроінтеграції – Ліпкан В.А. – Основні положення Окінавської Хартії глобального інформаційного суспільства. <https://westudents.com.ua/glavy/51796-1-osnovn-polojennya-oknavsko-hartii-globalnogo-nformatsynogo-susplstva.html>

⁴ Піскорська Г.А. Роль ООН у формуванні глобального інформаційного суспільства. <http://apir.iir.edu.ua/index.php/apmv/article/view/782/738>

⁵ Макаренко Е.А. Інформаційне суспільство, політика, право в програмній діяльності ЮНЕСКО / Е.А. Макаренко. – К.: Наук.-вид. центр «Наша культура і наука», 2002. 74 с.

⁶ О. Гриценчук. Стратегічні орієнтири розвитку інформаційних освітніх мереж ЮНЕСКО. https://lib.iitta.gov.ua/364/1/%D0%93%D1%80%D0%B8%D1%86%D0%B5%D0%BD%D1%87%D1%83%D0%BA_%D0%9E.%D0%9E_2006.pdf

⁷ Реалізація програми ЮНЕСКО «Інформація для всіх» в Україні. <https://allbest.ru/o-2c0b65625b3ac69a4d43b89421206c27.html>

⁸ Шлях до суспільства, заснованого на знаннях. <https://kpi.ua/knowledge-society>

⁹ Дубов Д. В. Кіберпростір як новий вимір геополітичного суперництва : монографія / Д. В. Дубов. – К. : НІСД, 2014. 328 с.

Резюме

Ткач Д. І. Міжнародно-правове забезпечення діяльності ЮНЕСКО у галузі комунікації.

У статті досліджуються питання щодо міжнародно – правового забезпечення діяльності ЮНЕСКО в галузі комунікації. Автор розглядає роль та важливість Організації, яка відіграє ключову роль у реалізації глобальних цілей сталого розвитку, приділяючи особливу увагу освіті, рівності статей, захисту культурної спадщини та сприянню науковому співробітництву.

Особливу увагу автор приділяє дослідженню головної мети ЮНЕСКО (Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки та культури), а саме у сприянні миру та безпеці у світі через міжнародну співпрацю в галузях освіти, науки, культури та комунікації, прагненню створити умови для діалогу між цивілізаціями, культурами та народами, заснованого на взаємній повазі та розумінні, вважаючи, що це необхідно для досягнення глобальної стабільності та розвитку.

Аналіз статті спрямований на розгляд юридичних аспектів, пов'язаних із функціонуванням ЮНЕСКО та його роллю у глобальному обміні інформацією. Автор досліджує міжнародні документи, угоди та конвенції, які регулюють діяльність організації у цій сфері, і висвітлює їхнє практичне застосування.

Ключові слова: міжнародно-правове забезпечення, ЮНЕСКО, глобальні цілі, юридичні аспекти.

Summary

Dmytro Tkach. International legal support of unesco's activities in the field of communication.

The article explores issues related to the international legal support of UNESCO's activities in the field of communication. The author examines the role and importance of the Organization, which plays a key role in the implementation of global sustainable development goals, with special attention to education, gender equality, protection of cultural heritage, and promotion of scientific cooperation. Particular attention is paid to the study of UNESCO's main goal (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization), namely to promote peace and security in the world through international cooperation in education, science, culture, and communication, aiming to create conditions for dialogue among civilizations, cultures, and peoples, based on mutual respect and understanding, considering it necessary for achieving global stability and development. The analysis of the article focuses on the legal aspects related to the functioning of UNESCO and its role in the global exchange of information. The author investigates international documents, agreements, and conventions regulating the organization's activity in this area, and highlights their practical application.

Key words: international legal support, UNESCO, global goals, legal aspects.